

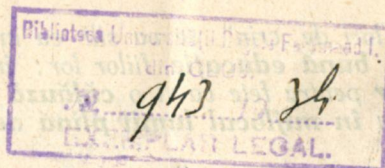
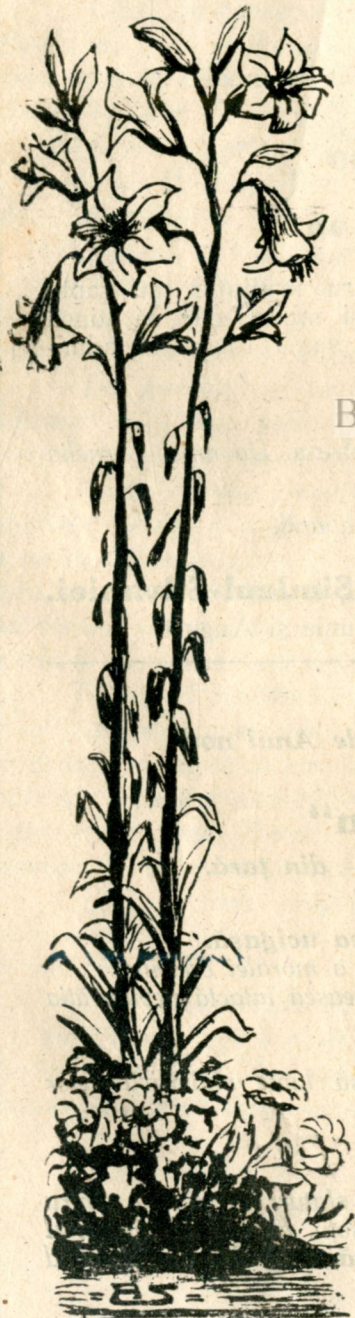


Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

CUPRINSUL:

In pragul anului nou — — —	Flori de crin
Iarăși moda — — —	Ep. Dr. Al. Nicolescu
Zămbetul — — —	Al. Lascarov Moldovanu
Să fim cumpătați — — —	Dr. Emil Precup
In vraja sfintei Euharistii —	Victoria Diamandi
Viva Cristo-Rey! — — —	Prof. Ioan Vultur
Femeia română din Ardeal și războiul independenței —	Adelina Istrate
Familia — — —	Ion Berinde
Gânduri de Crăciun — — —	Tincuța Murguleț
Dușmanul bisericii — — —	I. C. Cătuneanu
Imn către P. C. F. Maria —	P. A. B. Delacrasna
Scrisori: Bunului meu Părinte	
Viața — — —	Sabin Gh. Truția
Seara de Sân-Văsii — — —	Valeriu G. Sima
Bibliografie: „Isus“.	
Răspunsuri.	
Posta Redacției.	



COLABORATORII:

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Antoniu Bălibanu, Ioan Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, I. C. Cătuneanu, P. Vasile Chindriș, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Dr. Ioan Coltor, Augustin Cosma, Victoria Diamandi, P. Victor Dunca, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântănariu, Șerban Filon, Dr. Nicolae Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Gala Galaction, Volumnia Dr. Gheție, P. Ion Gârleanu, Ovidiu Hulea, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadășiu, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Trușia, Ilie Vetîșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor:

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretari de redacție:

**Emilia Ille,
Iuliu Boțan.**

Administrator:

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL:	Pentru studențime	100 lei anual
	„ particulari	120 „ „
	„ instituții și societăți	200 „ „
	Abonament de încurajare	300 „ „

Primește un abonament gratuit pe un an

cine va câștiga trei abonamente de încurajare, ori patru abonamente pentru instituții, sau șapte pentru particulari, ori opt abonamente studențești. Abonamentele pot fi și mixte, dar să atingă suma de 800 lei. Abonamentul gratuit se câștigă numai după ce se trimite suma totală la administrația revistei.

In chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, profesoară, Șimleul-Silvaniei.*

In chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu.*

FLORI DE CRIN, revistă feminină, Șimleul-Silvaniei.

Apare lunar, cu excepția lunilor Iunie și August.

Pentru mame, soții și fete evlavioase

*cea mai plăcută surpriză de Anul nou
va fi*

un abonament la „Flori de crin“

Singura revistă feminină — cu conținut garantat moral — din țară.

Scopul revistei:

Să apere tineretul feminin — și femeia în general — de imoralitatea ucigașă.

Să dea nutremânt sufletesc curat, trecut prin prisma purificatoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „adevărate flori de crin“ și să le păzească intactă nevinovăția și curătenia lor sfântă.

Să readucă la Isus societatea prin presa și acțiunea creștină.

Să apere morală lui Hristos — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

Să vestească pretutindeni deviza Țării noastre: „Nihil sine Deo“.

In urmare revista „Flori de crin“ se va sili ca întotdeauna să dea sfaturi creștinești pentru mame, ca ele să poată da o bună educație fiilor lor; îndrumări pentru soții, ca să fie „îngerul păzitor“ al familiilor lor; iar pentru fete va fi o călăuză dreaptă și sigură, mai ales atunci, când fără experiență, se vor avânta în mijlocul lumii plină de pericol.



FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS!

In pragul anului nou.

Când am conceput ideea, dar mai ales când am pus-o în practică și am început munca pentru sădirea „florilor de crin” în lumea feminină, ne-am dat seama de greutățile pe cari le va întâmpina micul și modestul nostru început. Cunoșteam — în parte — greutățile materiale mai ales, cu cari se luptă azi ori ce publicație creștină și astfel nu era greu să prevedem aceleași greutăți și pentru „Flori de crin”. Intrezăream neînsemnata dar dușmănoasă ceată a celor cari se întristează și privesc cu răutate orice nou „amvon” ce propagă credința și morala lui Hristos. Știam și în Cuvântul-program pomeniam, că vom avea dușmani. Că unii vor fi pe față — în frunte cu Lucifer, vecinul dușman, care seamănă mereu neghină și zavistie în ogorul lui Hristos, cu scopul direct de a distruge și păta recolta morală a Evangheliei. Că alții vor fi dușmani ascunși, cari deși nu se vor arăta așa, fața le va trada invidia pe care o nutresc ori cărei acțiuni ce pornește în afară de cercul lor și fără ca să scoată în relief, ori să ridice în slavă, persoana lor „egocentrică” și dornică de mărirea acestei lumi, în care pe sine se crede totul și singurul factor ce garantează capacitate și muncă.

Da, greutățile — ca la ori ce început — au fost multe, însă mulțumii lui Dumnezeu și buneii noastre Patroane: sf. Tereza, care — se vede — neîncetat ne-a câștigat petale și roze din cer, iar pe pământ numeroși prieteni și prietene, precum și apostoli devotați, am putut trece cu bine peste greutățile începutului.

Acum, în pragul anului nou, pășim cu mai multă încredere, căci avem o oarecare bază și o mică experiență. Avem o mulțime de asigurări și promisiuni, precum și o numeroasă ceată de prieteni sinceri, cari nu numai ne-au asigurat, ci ne-au chiar dat sprijinul lor moral și material. Pe lângă patronii și colaboratorii noștri, în rândul binefăcătorilor și prietenilor iubiți înșirăm pe toți cititorii și abonații Florilor de crin, căci au avut curajul și conștiința ca — în aceste vremuri de grele încercări — prin bănuțul lor să contribuie la întemeierea și susținerea unei reviste creștine, ce are drept ideal suprem pe **Hristos și reîncreștinarea femeii**.

Ținem, ca profitând de aceasta ocazie, să mulțumim tuturor, cari în vre-o formă și-au dat solitudinea, ori cel puțin n'au pus piedică, apariției revistei „Flori de crin”. Colaboratorilor iubiți, cari nu și-au ținut de subdemnitatea lor, ca să lucreze într'o grădină ce vrea să crească virtuți în mijlocul femeii române-creștine; binefăcătorilor și tuturor abonaților cari, după putința lor, ne-au trimis sume mari și mici, le păstrăm sincera noastră recunoștință. Ziarelor, revistelor și celor cari în presă, ori verbal au făcut vre-o notă binevoitoare, de asemenea le mulțumim și îi asigurăm pe toți că îi cuprindem — cu toată iubirea — în rugăciunile noastre.

Și, când trece pragul anului nou, reînvoim declarația de apărare a moralei lui Hristos și de luptă împotriva tuturor ideilor, cari în vre-o formă — chiar și ascunsă — ținesc la dejosirea și degradarea femeii, prin imoralitate.

Cerem și pentru viitor tuturor prietenilor și binefăcătorilor noștri, aceeași dragoste, solitudine, poapagandă și... rugăciune. Rugăm pe sf. Tereza de Pruncul Isus, ca nici în viitor să nu ne lipsiască de trandafirii ce ni-i-a trimis în trecut, dar mai ales o rugăm, să se întrepună și în viitor pentru noi, în fața Stăpânului ceresc, la picioarele Căruia depunem munca și roadele revistei:

„Flori de crin“.



IARĂȘI MODA

Aud, că unele doamne au cam strâmbat din nas citind articolul nostru „Moda”, adresat pe coloanele „Sionului Românesc”, preoților eparhiei Lugojului; articol apreciat de altfel de toată lumea înțelegătoare. De aceea mă întorc iarăși asupra lui, spre a putea sublinia unele lucruri, ce atunci ne-au trecut cu vederea.

Înainte de toate, eu unul nu înțeleg, cum pot aproba moda hainelor scurte? Eram obișnuiți până acuma să vedem purtând rochițe scurte numai copilele zburdalnice, cari cu pletele în vânt și fețele îmbujorate aleargă nebune după cercul sau roata, ce se învârt în fugă vertiginoasă, atinsă de bețișorul ce-l poartă în mână răscolind praful ulițelor și aleelor și umplând aerul de veselie lor sprintară. Au devenit deci, copile și fețele și nevestele și damele noastre tinere și bătrâne, dacă au ținut cu tot prețul să adapte portul copilelor? Nu cumva s'ar apuca și ele să alerge în fugă nebunatică în urma cercului cu pletele în vânt și făcând gălăgie veselă? Ar fi o scenă dintre cele mai bizare, stârnind hohote de râs omerice! Inceputul l-au făcut deja. Când? Atunci când și-au scurtat rochiile și au devenit copile la minte. Da, copile, căci numai așa se poate explica cum pot deveni și au devenit aveau, joc al modei nebune și păpușele mici, ca și copilele în mâinile oamenilor. Cu deosebirea foarte esențială, că le lipsește cu desăvârșire nevinovăția ingenuă și candoarea copilelor. Au devenit păpușele, ca să-i provoace direct pe bărbați a se juca cu ele. Și apoi se mai plâng de corupția bărbaților!

Dar moda, preasfinte, moda nu noi o facem. Ea ne dictează legi, și acestei suverane tirane, ce ne vine din Paris și alte capitale mari, trebuie să ne supunem necondiționat, dacă nu voim să fim timbrate ca retrograde, cari nu pricepem duhul progresist al veacului. Ia mai slăbiți-mă, cucoanelor, cu tirania modei! Doară bunul D-zeu v'a dat și vouă minte și judecată și energia voinței, ca să nu vă lăsați târite și duse de curent, ca niște bușteni. Închipuiți-vă că și artiștii s'ar lua după modă și ar zugrăvi pe sfințele de pe iconostas sau pereții bisericii în hăinuțe scurte, scurte! N'ați striga voi înșivă, că-i o nelegiuire, un sacrilegiu, ceea ce îndrăsnit artistul? Ei bine, nu-s și trupurile voastre sfinte, după spusa sf. Pavel: „Au nu știți că biserica lui Dumnezeu sunteți și Spiritul lui Dumnezeu locuiește întru voi?” (1 Cor. 13. 16); „Au nu știți, că trupul vostru este biserica Sfântului Spirit, carele locuiește întru voi?” (1 Cor. 6. 9). De ce dar exhibiția sau expoziția aceasta vastă și nerușinată de picioare? Poate că de aceea, ca să vedem noi ăștia lălii, preoți, vlădici, mireni de tot rangul și de toată clasa, atâtea picioare strâmbe, groase sau subțiri ca fusul? Iertați-mă, dacă-s așa de aspru! Dar chiar de-ar fi picioare arhifrumoase și elegante, de când au devenit picioarele partea cea mai nobilă din trupul omenească? Mintea s'a coborât doar în picioare??

Dacă în definitiv vă place așa de mult a invoca tirania modei fie-vă pe plac. N'am decât să vă compătinesc în acest rol de ursoaice, prinse la nas cu un belciug de ursăreasa Modă, care sunând ciurul, vă face să săriți și să saltăți după capriciile sale: „Hop Martine, țupo Martine”. Ce mai dans frumos

și edificător pentru niște conștiințe de creștini, răscumpărate cu mare preț de Domnul Dumnezeu lor.

Moda? Iată ce scrie despre această modă Mihail Sadoveanu cu fină ironie „Cei care frecventează eleganta și fina capitală a Franței și a femeilor din toată lumea, nu bagă în seamă exagerările acestea de economie de rochii. Burghezia franceză e încă destul de conservatoare și nu se grăbește să ajungă la moralitatea deplină. Urmează preceptele preotului și se menține în granițele vechei imoralități. Este însă o parte a populației feminine din Paris, care se ține în fruntea progresului. Acea categorie feminină, pururea veselă și fericită, foarte amatoare de meteci și localuri de noapte, stă în fruntea moralei și se îmbracă foarte scurt și sumar. Populația noastră feminină — toată — se grăbește să imiteze acea categorie anumită, dovedind prin aceasta gust, distracție și progres”.

Poftim v'a spus-o un scriitor distins, mirean, care numai sfânt nu-i, ce părere are el despre moda feminină. El nu va fi doară prejudecat ca mine, omul bisericii! Dar încă ceva. Moda femeilor noastre are astfel de apariții morbide, cât provoacă legitime proteste și în lagărul feminin. Cu ocazia unei vizite de anul nou, îmi spune o doamnă distinsă din Lugoj, cât de tocit este simțul estetic al multor femei de astăzi. Până acuma damele își făceau toaleta în micul lor budoar, rezerzat pentru uzul particular al damelor. Astăzi multe își duc budoarul cu sine în poșetă și se pudrează și se fardează și încondeiază, scoțând oglinda în văzul lumii, pe stradă, în tren, în birou, dedându-se acolo și artei de „manicure”, fără cea mai mică jenă. Judece lumea serioasă, dacă așa ceva e îngăduit și estetic. Ar trebui ca și bărbații să-și ducă cu sine „necessaire”-ul și să se săpunească și radă în birou sau tren, sau să-și umble cu pieptenul în plete pe stradă, scoțând oglinjoara și admirându-și trăsăturile. Asta ca să fim la modă!!! Deci mai slăbiți-ne cu moda!

Ceeace mă doare mai apoi nespuse pe mine ca arhiereu, este că astfel de apariții morbide se văd ici-colea și în familiile de preoți, cari ar trebui să fie model de severitate în moravuri și să exceleze prin modestie și gravitate. Cu adevărat îți vin în minte cuvintele lui Iuliu Caesar: „Et tu fili mi Brute!” Nu pot să nu vestejesc indetul astfel de importanții și imitații a modei și în sânul familiilor noastre preoțești. Țin să atrag luarea aminte specială a confrăților preoți asupra acestor apariții triste și să declar, că în virtutea conștiinței mele de arhiereu, eu voiu boicota formal astfel de case, unde s'ar fi încuibat astfel de datină păcătoasă, fie la soțiile lor, fie la odraslele lor ce au ieșit din anii copilăriei. Mi-ar părea nespuse de rău să trebuiască să produc supărare cuiva dintre confrăți, luând măsură severă impusă de sublimitatea oficiului meu de arhiereu, anunțată mai sus. Nădăjduesc însă că nu voi fi silit s'o fac în nici un caz.

Sapientibus sat.

Episcop Alexandru.

FLORI DE LUMINĂ

ZÂMBETUL

În atelierul acela erau multe fete. Unele cu suflet mai bun, — altele, cu suflet mai umbrat de răutate.

În mijlocul lor, se afla o fată foarte săracă și foarte tăcută.

Hainele ei erau hainele sărăciei, — dar ea știa să le facă cuviincioase.

Asemenea încălțăminte și pălăria...

Și, în atelier, se iscau adesea dispute și neînțelegeri: adierile mai mici sau mai mari ale proastelor ambiții și ale goalelor deșartăciuni...

Atunci ochii și fețele fetelor se schimbau în mici lacuri de sânge și 'n chipuri boțite de mânie... Nu mai sămănau cu ele înșile...

Singură fata cea săracă zâmbea...

Zâmbetul ei era numai îngăduință și dragoste...

Și zâmbetul acesta împăca zavistiile și neînțelegerile...

Singur numai zâmbetul... Nici o vorbă, nici un gest — ci zâmbetul senin, cald, învăluitor...

Peste amestecul gloduros al certurilor, se ridica o lumină pură, care curăța și învingea...

Adeseori, unele din fetele celelalte se trezeau șoptind între sine, ca într'o îngrijorare:

— „De unde are atâta putere zâmbetul acestei fete?“

În adevăr, dacă ai fi stat să-i privești zâmbetul,

te-ai fi minunat de acea vrajă nezisă, fără putință de deslușire, care se împrăștia în jur ca o fremătare, ca o iradiere, ca o mângâiere venită din depărtate și străvezii limpezimi sufletești...

Și tot în clipa aceea, fata săracă se făcea de-o angelică frumuseță, — ceva nu din ale țărnei noastre trupești, — ceva din diamantina viață a visurilor celor frumoase din *altă parte*...

Și într'o zi, una din fete luă deoparte pe o alta — și avură o grăire tănuită.

Zise prietenei, cu tremur în glas:

— „Am aflat de unde-i vine puterea!...“

— „Da?!“ întrebă mirată, ccalaltă.

— „Da... Ascultă: într'o zi, am văzut-o intrând în biserică... Fără să mă vadă, am intrat și eu...“

S'a oprit în fața icoanei Maicei Domnului și a început să-se roage... Atunci, am băgat de seamă ceva nemai văzut... Maica Domnului îi zâmbea — și ea zâmbea, întocmai la fel, Maicii Domnului...“

„Ai văzut tu asta cu ochii tăi?“

— „Da, — am văzut... cu ochii mei...“

Amândouă fetele șoptiră, ca fără voie:

— „Zâmbetul Maicii Domnului!...“

Și tot de-atunci, zavistiile și răutățile începură să se rărească în atelierul acela...

Al. Lascarov-Moldovanu.

SĂ FIM CUMPĂTAȚI

Copiii imitează pe cei mari în bine, dar mai ales în rău. Așa vedem cum prin această maimuțerie își însușesc unele moravuri ușoare din societate, ca de exemplu luxul, care satisface vanitatea femeilor și a tineretului ușuratec. Deși regulamentul oprește luxul în școală, totuși vedem „domnișori“ incurajați de familie pentru lux. În locul uniformei frumoase, părinții le fac haine moderne culorate, negre, sau vinete; în loc de părul tuns și igienic, poartă bucuri freza; în loc să-și vadă de carte, caută să se vadă prea des în oglindă; în locul ghetelor modeste și practice negre, au preferință pentru cele colorate, în loc să simtă mândria jocurilor naționale, închină prin imitație, spre dansurile periculoase moderne, etc.

Cauza tuturor vanităților o găsim în egoismul omului mândru, luxos și doritor de a avea aparența unei distincțiuni în fața celorlalți oameni. Pentru satisfacerea acestui orgoliu, vanitosul e capabil de orice faptă. Am cunoscut elevi, care cu lacrimi în ochi au pretins dela părinții lor săraci, să se împrumute cu cambiu, pentru a le împlini vanitatea omenească. Căci durere cei mai mulți părinți, iubindu-și orbește copiii și neștiind să spună un veto în fața pretenziunilor ușuratece ale fiilor lor, aceștia cred că sunt datori să cheltuiască mai mult decât aceia pot, pentru a imita pe cei ce se disting în societate prin depășirea graniței indicate de modestele trebuințe omenești impuse de traiul zilnic.

Încăpând copiii, cu concursul părinților neînțelegători, încă din frageda tinerețe a prăda banul, a face lux, să nu ne mirăm, dacă ajunși oameni mari, fac lux nu numai în îmbrăcăminte, ci și în mâncare, beuturi și în toate necesitățile vieții. Să nu ne mirăm

dacă nu vor înțelege, că au datoria să renunțe și să se mulțumească numai cu cât câștigă prin munca lor cinstită și dreaptă, să nu ne mirăm dacă ajunși în serviciul statului recurg la furt, fraudă, mită, înșelăciune, pentru a-și satisface plăcerea de a se distinge prin lux, prin pretențiuni mai mari decât pot și decât e necesar. Să nu ne mirăm, dacă vor căuta să facă lux din îmbrăcăminte, din hrană și beutură, devenind cheflii; să nu ne mirăm dacă vor fi leneși incredințând lucrul lor altora, sau neglijându-l; să nu ne mirăm dacă vor căuta satisfacerea plăcerilor ușoare și nu a celor nobile (literatură, știință, artă, muncă, etc).

Mulți fac lux din prostie, sau numai pentru a arăta, că sunt bogați și distinși, nepricepând că oamenii superiori nu se disting prin ceace au în buzunar, sau prin ceace arată la exterior, ci prin ceace sunt în fond, prin munca și personalitatea lor. Nu pofta de mărire între ceilalți muritori, nu funcția înaltă, nici bogăția sau îmbrăcăminte luxoaasă, ci împlinirea datoriei conștientioase aduce fericire și viață mulțumită prin care se ridică valoarea omului.

Banul omului luxos și cheltuitor nu are valoare, fiindcă nu e productiv! El n'are timp să se satornicească în buzunarul omului ușuratec, el se pradă, se cheltuiește în societăți ușuratece. În schimb omul cruțător și cumpănit pune câștigul său în serviciul societății, pentru a produce noi valori folositoare. Economul mărește fondul de rezervă al națiunii și astfel îi asigură viitor fericit. Luxosul și ușuraticul cheltuiește banul pentru plăceri ușoare și trecătoare; el consumă și exploatează munca altora, fără a o pune în serviciul societății pentru a crea noi bogății.

Noi trăim din ceea ce munca scoate din pământ. Existența noastră e asigurată prin munca împrumutată. Ceea ce dăm de lucru altuia, nu-i dăm pentru a-l hrăni, ci el ne oferă munca sa, necesară la existența noastră. Munca numai atunci are rost, dacă produce lucruri folositoare. Din lucrurile folositoare nici odată nu se poate produce prea mult. Prin muncă și cruțare ajungem la bogăție. Artele, științele se desvoltă și progresează în legătura cu fapte etice și național-economice. Ele sunt în strânsă legătură cu bunăstarea materială. Bunăstarea materială este în strânsă legătură cu bogăția vieții sufletești: faptele, traiul frumos, casele, lucrurile, natura frumoasă în jurul nostru, serbările, obiceiurile noastre, etc. Prin sărăcie trebuie explicată și viața urită ce o duc cei mai mulți dintre oameni.

De aceea, voi elevii, să vă obișnuiți a duce o viață cumpătată în școală și în afară de școală. Iubiți oamenii și natura, fiți păstrători ai obiceiurilor strămoșești; fiți veseli și solemni la serbările noastre; fiți cruțători și întrebuițați serios banul vostru și al părinților vostri; combateți luxul prin vorbă și faptă, pentru a îmbogăți neamul și a-l face capabil de a produce prin muncă noi bogății și rezerve naționale; respectați pe oamenii cruțători, căci ceea ce ei cruță, rămâne celorlalți; gândiți-vă că nu e nimic mai înălțător, decât a contribui la fericirea țării, care este patria voastră. Renunțați la pretenziunile vanității omenești, pentruca să puteți deveni apostolii cruțării, ai mulțumirii cu puțin și astfel ai fericirii, întreagă viața voastră.

E. Precup.

IN VRAJA SFINTEI EUHARISTII

MEDITAȚIE

I.

Dacă părăsim lumea și disprețuim plăcerile ei, în sfânta Euharestie vom găsi o lume nouă: *lumea lui Hristos*.

Pentru ca să ajungem în lumea aceasta fericită, trebuie să lăpădăm tot ce ne-ar sta în drum, nu ne putem cruța, și voința noastră întreagă trebuie să o jertfim Domnului.

Jertfa aceasta sublimă la început, se pare grea și omul are lupte sfârșietoare până ce rupe firele voinței și a dorinței proprii; dar dacă sufletul vrea cu adevărată sinceritate să trăiască în apropierea lui Hristos, atunci după rugăciuni umile și fierbinți, harul Domnului se va vârșa în inima curată a omului și va avea forța supranaturală pentru a aduce și jertfele cele mai mari: Sfintei Euharistii.

Isus mereu ne așteaptă în sfânta Euharistie, pentruca să ni se dăruiască pe sine însuși. Mântuitorul este îndurător și dulce. Privirea Lui ne chiamă cu gingașie cerească, buzele Lui sfinte zimbesc cu seninătate sublimă, focul inimei Sale aprinde inimile noastre, în brațele lui Isus ne simțim robii Lui archifericiți...

Ce robie fermecătoare! Ce vrajă minunată! Simt cu inima, înțeleg cu mintea, că Fiul Domnului m'a distins cu dragostea Lui cerească. O, sufletul meu nu mai sta în ezitare, ci dă tot ce ți-ar cere Împăratul tău divin! Nu păstra nimic pentru tine. Ferește-te de păcate, de petele greșelilor tale, căci sufletul trebuie să lucescă, ca focul briliantului pentruca să fie plăcut înaintea Maestrului divin.

II.

Fiecare suflet să dorească fierbinte: a deveni un briliant strălucitor a lui Isus.

Desigur, că la acest rezultat binecuvântat nime nu va ajunge de azi pe mâine. Cine trăiește în lume și este legat de plăcerile ei, trebuie să treacă printr-o transformare sufletească și cu harul lui Dumnezeu să înceapă o viață nouă.

Recunosc: nu e ușor, dar dacă iubim pe Hristos, atunci nici un gest, nici un sacrificiu nu va fi imposibil. *Fără umilință nu putem ajunge la o renaștere sufletească.*

Omul să-și dea seama, că n'are nici un merit și că ori ce talent, bogăție, sau distincție le primește dela Tatăl său ceresc.

Savantul orgolios de știința lui, n'are cultură sufletească, individul care rămâne încântat de virtuțile lui e ridicol și stă foarte departe de viața sfântă; căci la Isus nu putem ajunge numai prin știință, nici prin virtuți exterioare, *la Isus vom ajunge numai cu umilință adâncă și cu inimă senină de copil curat.*

Ca să nu ne răpească vântul mândriei, să ne facem adeseori analiza vieții noastre și'n umilință devotată să medităm asupra slăbiciunilor noastre.

Clăci slab este omul fără Dumnezeu. Isus este forța noastră. Fără El am fi prada demonilor.

Sfânta Euharistie este sursa minunată a tuturor forțelor și virtuților.

III.

Cineva mă apostrofează, că de ce mă împărtășesc zilnic cu Sfintele Taine?

— Fără Hristos n'aș putea trăi — răspunsesei eu.

— Cum așa? — Mă întreabă ea mirată.

— Poți D-ta să trăiești fără aer, fără lumina soarelui și fără hrană trupească? — Evident, că nu. Vezi, așa simte ființa mea o necesitate absolută după oxigenul, lumina și după hrana sfântă, care să varsă în sufletu-mi zilnic prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al lui Isus.

Jur, că aș renunța mai repede la hrana trupească, decât la sfânta Euharestie.

Indivizii absorbiți în desfătări lumești nu înțeleg cum poate fi cineva fericit într'o viață de renunțare, fără plăceri trecătoare și deșarte, îndurând mari suferinți și trăind — după părerea lor — „numai în credința lui Dumnezeu“.

Să compătîmim aceste suflete și să ne rugăm lui Dumnezeu, pentruca harul Spiritului Sfânt să-le schimbe concepție lor de viață greșită.

IV.

Noi, cari avem fericirea de a primi în sufletele noastre zilnic Sfântul Trup și Sânge a lui Isus, noi să trăim în mare umilință și să apreciam cu bucurie arzătoare harul ceresc.

Să nu-L lăsăm pe Isus singur. Să-L adorăm pe El în sfânta Euharistie și să-L împodobim cu cununile de trandafiri ale rugăciunilor noastre înflăcărâte!

Să nu ne fie frică: *Isus nu este om, ci Fiul lui Dumnezeu*, deci nici când nu se va plictisi de rugăciunile, jertfele, și de lacrimile noastre.

Mântuitorul în divinitatea lui nu se poate banaliza, din contră, în iubirea lui Sfântă vom găsi mereu tot mai multe daruri, bunuri și farmece dulci.

Ce fericire, că Isus dorește dela inima noastră devotamentul absolut și nu se răcește de noi pentrucă L'am iubi prea mult!

Ce fericire, că pe Isus îl iubim fără diplomație, fără o rezervă artificială și fără frica grozavă, că El nu ne-ar iubi.

Isus ne iubește mai mult, ca ori cine. În Inima lui Sfântă găsim harurile trebuincioase vieții și morții.

Cei mai mulți dintre oameni, cari nu înțeleg rostul vieții, vor întreba cu Hamletul lui Shakespeare:

„A fi, sau a nu fi?”

Fără harul credinței răspunsurile în plus vor fi negative, *căci numai cu credință vie avem curajul și energia a suferi, a exista, a trăi și a purta crucea până la moarte!*

Toate suferințele, toate încercările, toate chinurile și crucea cea mai apăsătoare vom suporta în umilință, dacă trăim cu sfânta Eucharistie, dacă ne dăm lui Isus în adorațiune fierbinte și deodată pentru totdeauna.

V.

Ce naivitate: să alergăm în lume pentru a căuta acolo mângâierea sau prietenia cuiva?

În oameni să nu ne încredem!

Aproape întotdeauna stă la pândă decepție, pen-truca să strice prieteniiile sau bucuriile armonioase.

Nu ne putem baza pe nimic ce e trecător. Prietiniile fericite nu pot fi durabile numai în iubirea lui Isus.

Ne iubim în Inima lui Hristos.

Nu ne iubim pentru noi, ci pentru ca să-i facem Lui plăcere.

Ne iubim cu dragoste desinteresată ideală, eterică și ne privind în ochii noștri vom vedea Chipul lui Isus.

Vom rosti cuvinte pentru mărirea Domnului și bătăile inimilor noastre vor avea aceeași melodie de credință și sărutările noastre gingașe se vor găsi pe crucea lui Hristos!

Dar să iubim și pe acei, cari trăesc departe de Maestrul nostru divin. Să-i apropiem pe toți de Inima lui Sfântă, cu mare răbdare, cu seninătate zimbitoare, cu înțelegere, cu pilde frumoase și cu iubire!

Cine iubește pe Isus nu poartă ură în suflet, nici nu judecă pe aproapele său.

Să ne judecăm întotdeauna numai pe noi înșine, și în umilință, înaintea Sfintei Euharistii, să cântăm cu ingerii:

„Sfânt, sfânt, sfânt e Domnul Savaot, plin e cerul și pământul de Mărirea Lui...!”

Victoria Diamandi.

VIVA CHRISTO-REY!

Din Decembrie 1924, lumea asistă nepăsătoare la unul dintre cele mai înfiorătoare atentate contra civilizației. În îndepărtatul Mexico, francmasoneria taie, spânzură, împușcă, îngroapă, jupuește și arde de vii, fără nici o milă: preoți, mireni, tineri, bătrâni, bărbați și femei! Schimbă bisericile în cărciume și teatre, zdrobește și profanează sf. altare... Iar lumea asta netrebnică și păcătoasă care se pretinde civilizată, tace!

Un singur glas s'a ridicat contra cruzimilor ce se săvârșesc în mult încercatul Mexico, și acela a fost glasul de durere al Părintelui Creștinătății. Singur acest glas a îndrăsnit să rupă tăcerea lașă a puterilor civilizate, solicitând milă pentru atâtea sute de mii și milioane de victime.

Dar, vai! Cine a răspuns la acest apel, afară de episcopatele, asociațiunile și presa catolică?! Nimeni! Pentru puternicii acestei lumi „tăcerea e ca inerea”!

Francmasoneria nord-americană ca să arate lumii că persecuția mexicană nu e decât o poveste, a trimis în Mexico, (acum șase ani), pe jidanul Habermunn (originar, din nefericire, de la noi) înconjurat de câțiva păstori metodiști, ca să facă o anchetă. Dupăcum era de așteptat, aceștia s'au întors la Washington și au spus președintelui Statelor-Unite și lumii, că în Mexico e liniște și pace.

Faptele grăesc altfel. Amintesc numai câteva: La începutul lui Maiu 1926, șaptesprezece preoți catolici sunt târșiți din închisorile Santiago și conduși la cimitirul „Dolores”. Aci sunt executați pe marginea unui

mormânt comun. Șeful de poliție obligă pe gropar să astupe sub ghele chiar și pe aceia cari se sbat între moarte și viață. Spectacolul este atât de înfiorător, încât bietul gropar inebunește pe loc.

Păr. Vera e împușcat în ornamentele liturgice pentru c'a îndrăsnit să celebreze sf. liturgie!

Păr. Reyes e prins și legat de stâlpul de la intrarea în biserică în așa fel, ca picioarele să nu atingă pământul. Și e silit să stea astfel legat trei nopti, fără să bea sau să mănăce ceva. Apoi după trei zile de chinuri, soldații lui Calles, îi trag pielea jos de pe picioare, îl aruncă pe jar cu tămâie, îl încreastă cu baioneta și, în fine, îl împușcă.

Părintele Aguilar e ars de viu în ornamentele liturgice la Ejutla. Părintelui Ariola i-au tăiat mâinile, fiindcă a îndrăsnit să dea sf. Cuminecătură unor muribunzi. Altor doi preoți din Salamanca, le-au tăiat brațele și le-au smuls limba din gâtlee.

Iacă așa și-au dat viața pentru Hristos și Biserica sa, peste 280 (două sute optzeci) de preoți catolici mexicani în ultimii opt ani!

Țăranul Padilla e bătut până la sânge pentrucă a îndrăsnit să-și facă semnul sf. cruci. Apoi un soldat îi tae cu un firez mâna, nasul, obrații și urechile silindu-l să strige la fiecare chiaz: Viva Calles! Dar, Padilla striga: Viva Christo-Rey! (Trăiască Hristos-Regele!) În fine îl silesc să calce pe jăratec.

— Să sai în foc! îi poruncesc soldații.

— Fiindcă am onoarea aleasă să sufer pentru

Christos, focul nu mă sperie. Și dacă va fi de lipsă, îl voiu stânga cu sângele meu.

În ziua de 6 Februarie 1928 e prins și întemnițat de slujbașii generalului Guerrero, micul Sanchez del Rio (de abia de 13 ani). E condamnat și el la moarte, prin împușcare, ca și alți mulți tovarăși de ai săi, pentru că a îndrăsnit să mărturisească pe Hristos. Iată ce scrie acest martir tinăr, unei rudeni cu câteva ore înainte de a fi martirizat:

„Dragă Tușică, Sunt condamnat la moarte; la ora 8 și jumătate va veni momentul atât de dorit... N'am curajul să scriu mamei. Scrie-i D-ta. Trăiască Hristos! El să domnească, El să poruncească! Trăiască Hristos-Regele și P. C. Vergură Maria! Iosif Sanchez del Rio, care moare pentru credința sa... Adio!” Și de fapt în seara aceleiași zile, micul Sanchez se rostogoli sub lovitura călăului, murmurând: Viva Christo-Rey!

Numărul mirenilor martirizați nu se cunoaște exact. El se ridică la vre o câteva zeci de mii, iar a celor exilați, sau *expulzați*, la vre-o *nouă sute de mii*.

Catolicii din Mexico suferă grozav: s'au făcut nebuni pentru Hristos și Biserica sa. Ei sunt vrednici ca să fie slăviți în lumea întreagă. Ei dau lumii întregi un exemplu de adevărat eroism, gata să sufere orice chin pentru cauza lui Hristos. Lupta lor e dâră și poate ca să dureze încă mult timp. Dar vor sfârși prin a învinge, căci este ceva propriu Bisericii lui Hristos de-a învinge atunci când e persecutată.

Datoria noastră față de acești frați în credință e, ca să-i ajutăm prin rugăciune, implorând mila dumnezeiască, singura care poate opri un astfel de diluviu înfiorător. Să strigăm și noi din adâncul inimei: Viva Christo-Rey! El să domnească, El să poruncească!

Prof. Ioan Vultur.

FEMEIA ROMÂNĂ DIN ARDEAL ȘI RĂZBOIUL INDEPENDENȚEI

În anul 1913 ziarul „Românul” din Arad, publicase știrea că numeroși ofițeri români ai armatei austro-ungare au de gând să ceară un concediu de câteva luni. Ei voiau să iea parte la războiul României împotriva Bulgariei, iar după războiu să se întoarcă în cazarmile lor. Nu știm dacă s'a înaintat într'adevăr vreo cerere de acest fel, dar știm că publicarea știrii a fost urmată de percheziții în redacția ziarului și că ziarul a fost nevoit la urma urmelor să o retracteze. Autoritățile militare voiau să știe cu orice preț numele ofițerilor cari au astfel de intenții ne-patriotice. Iar ziarele budapestane scriau articole fulgerătoare împotriva iredentismului românilor ardeleni.

Trebue să recunoștem că aceste ziare aveau dreptate. Războiul din Bulgaria s'a purtat cu participarea sufletească a tuturor Românilor ardeleni. Dar nu spuneau nimic nou. Români ardeleni au participat sufletește chiar și la războiul independenței din anii 1877—1878. Gândurile lor sburau atunci pe sub zidurile Plevnei și ale Griviței, primind cu bucurie toate știrile bune sosite de pe câmpul de războiu. Cine ar ști să spună, în câte case românești a fost sărbătorită fiecare învingere a trupelor române, și cu câtă însuflețire se recitau poeziile patriotice ale lui Vasile Alecsandri și ale altor poeți al acelor vremi!

S'au pus în mișcare atunci și femeile române. „Conduse de simpatiile prea naturale către frații lor din România”, ele se constituiră într'un comitet cu scop de-a „sucurge” în ajutorul ostașilor români răniți — și de-a alina suferințele familiilor acelor. Misiunea comitetelor era de a primi și înainta la locul destinațiunii toate ofertele, fie în bani, fie în natură. Iată numele doamnelor și domnișoarelor cari au făcut parte din comitet: Iudita Măcelariu, presidentă, Maria Hannia, vicepresidentă, Agnes Popa, casieră, Caliope Boiu și Maria Cosma, secretare, Ioana Bădilă, Ana Bechnițiu, Eleuteria Cristea, Maria Cunțianu, Sabina Brote, Ana Hodoș, Ana Moga, Alexandrina Mateiu, Ermina Pecurariu, Iosefina Răuciu.

Încă în ziua de constituire comitetul a adresat un apel către toate femeile române din Ardeal și Ungaria, cerându-le colaborarea. „Nu putem sta indiferente, — spuneau ele, — la cea-ce frații și surorile noastre, *sângele nostru*, vor avea de-a îndura în această mare dramă ce se prepară pe frumoasele, istoricele și de vechiu sânge fumigândele țermuri ale Danubiului. Să ne intrunim așadar cu toatele întru a aduce sacrificiuri pentru scump *sângele nostru* și pentru sacra noastră *religiune*”.

Ofertele se puteau face în bani, fașe de pânză, de flanel sau tifon, triangule, comprese, scame și cearceafuri, cari toate, aveau să se trimită la adresa presidentei.

Apelul s'a tipărit în ziarele „Gazeta Transilvaniei”, „Telegraful Român” și „Familia”. mai expediindu-se în formă de foi volante în toate orașele și statele locuite de români. Comitetul și-a început activitatea.

Dar, i-a fost sorocit să aibă o viață scurtă, abia de 15 zile. În ziua de 30 Maiu 1877 presidentei Iudita Măcelariu i-s'a înmanuat scrisoarea dlui Frideric Wächter, comitele suprem al comitatului Sibiu, care pur și simplu o invită să sisteze ori-ce activitate a comitetului. În motivare, comitele suprem spune, că „din punct de vedere al statului trebue să ne îngrijim, ca colectarea ajutoarelor să se facă într'un mod, al cărui procedură să convingă principiului de neutralitate adoptat. Drept aceea constituirea comitetelor de ajutoare nu se poate concede, însă persoane particulare pot colecta ajutoare pe seama răniților ori-cărei părți beligerante”.

Ar trebui să ne transpunem în romanticismul național al acelor zile ca să ne facem măcar o palidă idee despre sentimentele cu cari ordonanța comitetului suprem a fost primită din partea entuziastului comitet, care, s'a văzut dintrodată nevoit să țină ultima sa ședință. Doamnele și domnișoarele noastre au ascultat nemiloasa scrisoare cu răsuflarea oprită și cu lacrimi în ochi. Ce să fi făcut sărmanele? Și-au suspendat activitatea în nădejdea, că împotriva nedrep-

tei și nemiloasei ordonanțe se va găsi vreun remediu juridic, zadarnică nădejde, cum vom vedea mai la vale.

Încă înainte de încheierea ședinței au redactat un „recurs” către ministerul de interne al Ungariei, în care, cu o îndrăzneală demnă de admirat declară că dispozițiunea comitetului suprem o consideră „compromițătoare pentru un stat cultural”. În timpul războiului franco-prusiac s'au constituit comitete de ajutorare pe teritoriul tuturor statelor neutre, — și tot astfel, în timpul războiului dintre Turcia și Serbia.

Ba, ce e mai mult, aproape în toate orașele mai de seamă ale Ungariei și Ardealului s'au constituit comitete pentru ajutorarea răniților — turci. În capitala țării turcofilii au organizat o grandioasă demonstrație în favoarea turcilor și împotriva rușilor și românilor.

Nici activitatea acestor comitete de ajutorare și nici numeroasele demonstrații antirusesti și antiromânești guvernul unguresc nu le-a considerat vătămătoare a principiului neutralității.

„Este oare cu putință ca decât acestea să fie mai compromițătoare pentru principiile de neutralitate unele comitete umanitare de dame, cari, departe de orice politizare se ocupă numai cu alinarea durerilor nenorociților, a răniților ce pătinesc?” Nu poate fi o crimă „că femeile române sunt cu compătimire și simpatie către sângele lor”.

În sfârșit un ultim și puternic argument: nu constituirea comitetelor pentru ajutorarea răniților ori căreia părți beligerante vătămă principiul neutralității, ci interzicerea activității unor astfel de comitete.

Recursul a fost înaintat la 1 Iunie, iar răspunsul a sosit după 7 zile. Iudita Măcelariu a fost încunoscîntă că ministerul de interne aprobă întru toate dispozițiunea comitetului suprem Wächter și respinge recursul. Cu un revoltător cinism, ministerul de interne mai afirmă că „nicăiri pe întreg teritoriul țării nu este permisă constituirea comitetelor de ajutorare”. E interesant să se știe că atât înainte cât și după 7 Iunie ziarele maghiare publicau rapoarte lungi despre activitatea comitetelor ungurești pentru ajutorarea răniților turci și despre organizarea de noi comite, dar, față de acestea niciodată guvernul n'a luat vre-o măsură. Nu s'au luat măsuri nici măcar față de comitetele cari cereau intervenția armată a Austro-Ungariei în favoarea Turciei.

După toate acestea Iudita Măcelariu s'a văzut nevoită a continua *ca particulară* colectarea de ajutoare în bani și în obiecte pe seama răniților. Rezultatul colectei a fost de 20.003'61 lei, o sumă apreciazabilă dacă socotim valoarea de atunci a banului, care a fost expedită societății „Crucea roșie română” ca o modestă contribuție a românilor ardeleni la războiul independenței. Colecta s'a făcut în Sibiu, Timișoara, Hațeg, Curticiu, Macia, Deva, Băița, Montană, Capolnașiu, Orăștie, Abrud, Seceșiu, Mercuria, Ludoșiu, Seliște, Cacova, Buteni, Dobra, Viena, Lipova, Sadu, Băsești, Brad, Orlat, Blaj, Ocna, Sibiului, Șomcuta, Reșinariu, Tilișca, Sarasău, Jadani, Poplaca, Rusciori, Bocșa, Zălau, Ofenbaia, Muncel, Cioara, Sălciuia de sus, și de jos, Lupșa, Sarteș, Ocolişul Mare, Runcul, Cacova Ierii, Vidolm, Arad, Șeitîn, Sistaroveț, Caransebeș, Ocna superioară, Tompahaza, Cârna, Tăuni, Porcești, Șura mică, Gura-răului, Totoiu, Șalcău și în multe sate din jurul acestor localități.

La această operă umanitară-națională au colaborat o mulțime de doamne și domnișoare din toate ținuturile locuite de români, mai mult pe ascuns,

căci organele administrative împiedecau manifestarea pe față a inițiativei particulare admise de guvern prin rezoluția sus amintită. Ce rezultate ar fi putut arăta mișcarea însușită a femeilor române dacă li-s'ar fi permis și lor organizarea în comitete și desfășurarea pe față a umanității lor activități!

Ne facem, — așa credem, — o datorie de pietate amintind numele doamnelor domnișoarelor, cari, alături de membrele comitetului dizolvat au desfășurat o activitate mai intensivă în colectarea de obiecte și bani. Unele din ele trăiesc și astăzi, sunt venerabile bunici, iar altele, își dorm somnul de veci în pământul, devenit acum, românesc.

Doamnele: Ana Popoviciu din Nadab, Ana Petco din Deva, Ana Gal și Ana Filip din Abrud, Catinca Tipeiu din Sebeșiu, Agapia Droc din Mercuria, Emilia Gurban din Buteni, Elena Țieranu din Lipova, Zoe Mihălițianu din Arad, Aurelia Jurca din Saraseu, Paraschiva Măcelariu din Racovița, Cecilia Hocman din Bocșa, Ana și Sofia Bogdan din Tompahaza, Elisabeta Petroviciu din Aiud, Maria Mărginean din Șura-M.

Domnișoarele: Ida Mladin din Macea, Regina Radnean din Curticiu, Floare Goldis din Nadab, Elena Pop de Băsești, Otilia Adamoviciu din Baia de Crișiu, Elena Domnariu și Ana Moldovan din Ocna Sibiului, Florica Medrea și Florica Ispas din Cârna și altele.

Rezultatele colectei s'au publicat successive în ziarele „Gazeta Transilvaniei” și „Telegraful Român”. Numărul contribuitorilor a fost de 1937, cea mai mare parte femei.

Iudita Măcelariu a ținut să eternizeze și numele lor publicându-le într'o broșură intitulată „Rațiociniu public despre colectele întreprinse pe seama ostașilor români răniți în războiul oriental din anul 1877—8”. Tipărirea broșurii s'a făcut cu intenția ca fiecare contribuitor să ajungă în posesia unei adevărinate colective și „să aibă la mână totodată și un suvenir de fapte creștinești, demne de-a fi trecute dela părinți la fii și fiice. Un suvenir la a cărui privire contemporanii, fii și fiice ale națiunii noastre vor simți totdeauna o nobilă gelozie de-a putea zice că am participat și noi, lie și numai cu dinariul văduvei la alinarea suferințelor acelor frați ai noștri, cari prin eroismul lor admirat de întregă lumea civilizată ne-au salvat onoarea națională”.

Din această broșură culegem și noi datele cuprinse în articolul de față. Socotim însă, că broșura ar trebui retipărită și distribuită tuturor bibliotecilor școlare din țară, ca un prețios document al unor vremi de sfântă însuflețire. Noi, prin publicarea acestor rânduri evocăm memoria unor suflete mari de femei, cari acum cincizeci de ani au propovăduit evanghelia unității naționale pe pământul Ardealului și Banatului. Cele cari mai trăiesc și astăzi, au vărsat desigur, câțiva stropi de duioase lacrimi în ziua când s'a sărbătorit aniversarea războiului independenței. Și-au adus aminte de „floreții” cu cari atunci au alinat suferințele eroilor, de suspinile pe cari le-au trimis peste Carpați, de discursurile pe cari le-au rostit la câte un mic conventicol, și de scânteile speranțelor ce li-se aprindeau în inimi în legătură cu evenimentele dela Dunăre. Au retras clipele cele mai frumoase ale tinereții lor.

Iar celor cari își dorm somnul lor dulce, fie-le binecuvântată memoria. Fiicele și fiii lor, să păstreze cu demnitate frumosul „suvenir” ce ele l-au lăsat.

Adelina Istrate.

FAMILIA

Cea dintâu și, poate, cea mai importantă unitate de organizare socială, este, fără îndoială, familia. De modul cum este alcătuită familia, depinde în cea mai largă măsură, înfățișarea etică a societății. Vorbind de familiile creștine și presupunând că fiecare din aceste celule vii — cum trebuie să fie — și-ar dirija nestatornicul ritm al vieții, după chipul și asemănarea apropiată a traiului Familiei Sfinte, atunci, cu toată certitudinea putem admite, că și structura societății ar fi alta. Nimeni nu poate contesta că omul care își respectă familia, respectă în aceeași vreme și pe ceilalți semeni ai săi; respectă întregul patrimoniu etic și material al organizației celei mari: Societatea. Cine a primit, acasă între ai săi, o creștere moralo-religioasă aleasă, în sânul societății va fi un element de valoare: acțiunea sa de fiecare zi, va fi un continuu prilej de concordie și înfrățire universală. Și dimpotrivă: cine nu a căpătat în familie deprinderi alese, sincere și mai ales morale, și în societate va fi urmărit de consecințele acestor lipsuri. Va fi un element al vrajei și al răului. Rolul familiei, în acțiunea de armonizare a vieții colective, este de-o importanță covârșitoare. Căci, colectivitatea nu este altceva de cât reflexul îmbinării tendințelor individuale. Iar îmbinarea acestor tendințe individuale se realizează în primul rând în sânul familiei. Și dacă familia are o atât de mare importanță din punct de vedere al organizării sociale, atunci, cu drept cuvânt suntem tentați să ne întrebăm: Care este factorul determinant al conducerii familiei? Răs-

punsul e unul singur: Mama.

Asupra mamelor cade o mare răspundere. Căci de chipul cum ele, mamele, vor înțelege să-și facă datoria față de copiii lor, va depinde apoi și structura morală a colectivității. Și, să nu se uite că această structură este însăși axa principală a vieții. Obida și mizeria zilelor de azi, sunt în ultimă analiză, rezultatul degenerării vieții spirituale a omenirii. De altfel, chiar universală criză actuală, este mai mult o criză morală decât materială. Intotdeauna epocile de depresiune și scădere morală, trag după sine lanțul mizeriilor materiale. Este un fapt recunoscut de toți economiștii și financiarii, că sărăcia morală, atrage în urmă-i, sărăcia materială. Stările de azi sunt elocvente. Pentru a reveni la normal, este absolut imperios că viața morală a societății să fie dirijată pe căi sănătoase. În locul actualei decăderi, trebuie să înflorească o viață morală sinceră și exuberantă în fapte bune. Mamele, factorii determinanți a organizării familiei trebuiesc, la tot cazul, chemate la datorie. Influența pe care o exercită mamele asupra copiilor este hotărâtoare. Dar nu mai puțin hotărâtor este exemplul vieții de toate zilele a familiei. Armonia vieții colective depinde, în largă măsură, de armonia vieții de familie. Triste stări sociale din Rusia sovietică sunt, în mare parte, rezultatul funest al desorganizării familiei. Pentru a nu ajunge la situații asemănătoare, națiile creștine, au datoria de a întări cea dintâu celulă organică a vieții sociale: Familia. Căci, întărind familia în temelile ei morale, întărim însăși forța de rezistență vitală a neamului.

Ion Berinde.

GÂNDURI DE CRĂCIUN

25 Decembrie! Praznic sublim!... Deja din secolul al IV străjuitoarea Evangheliei — Biserica — prăznuiește nașterea Domnului. (Depositio martyrum: VIII. kal. Jan., natus Christus in Bethlem Judee). Aceste ceasuri de relevare sufletească, împreunate cu ceremonii pompoase, înseamnă celebrarea sosirii Mesiei, venit a odrăsli; a purifica sufletele; a ne împăca cu Dumnezeu: a ne răscumpăra. . . . Intru început era Cuvântul. . . . Adam și Eva au păcătuit. . . omenimea orbeca. . . și Dumnezeu voit-a să restaureze religia adevărată, și. . . Cuvântul s'a intrupat. . . devenind cauza ispășirii noastre, precum Adam și Eva au fost a dărăpănării noastre.

Și era imperios necesară restaurarea religiei adevărate! E destul să amintim că, înainte de dumnezeiasca Incarnațiune, oamenii confundau tot mai mult pe Dumnezeu cu lumea. Omul avea concepții distrugătoare. Societatea era coruptă: despotism deghizat, anarhie morală, îmbuibare în fărâdelegi, oameni desfrânați considerăți ca zeități ale cerului, omnipotența bărbatului asupra femeii; lumea incapabilă de idealuri morale, nedreptate strigătoare față de copii rău desvoltați fizicește, tiranie odioasă, inegalitate brutală. Mai mult! Dumnezeu înaccessibil oamenilor. Omul era: „numai om de cireadă, de hoardă, popoarele roiuri de albine și mușinoaie de furnici“ (Ottocar Prohászka). Toată aceasta bestială împreună a capriciilor crude, a abisului moral denaturau pe om.

În acest timp omenirea era în așteptarea unui „om mare“. În Orient era divulgată părerea că: un om ridicat din Iudeea va obține imperialismul Universal“.

Între timp ceriul pregătește *via sacră* Fiului-Dumnezeu: sgomotul armelor încetează, popoarele împăcate sau învinse se contopesc în masa poporului roman“ (Cha-teaubriand). Gavriil-Arhanghelul descinde la fecioara Maria, iar din înălțimile paradisului un cor de îngeri, ca o eternă simfonie a ceriului și pământului, cântă: „Mărire lui Dumnezeu. . . pace oamenilor. . .“ Și atunci o iesle sărăcăcioasă devine leagănul Fiului lui Dumnezeu. . . și se petrece Nașterea Domnului.

Cum?

Deslegarea trece dincolo de orizontul cugetării umane. Serbăm, în 25 Decembrie, nașterea Aceluia, care prin Evanghelie a săvârșit cea mai magnifică manifestare a omenirii, căutând fericirea în adevăr: „Eu spre aceasta sunt născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr“ (Ioan XIX, 37). Și acest Dumnezeu-Om este vestit mai ales celor simpli. Discipoli își alege din clasa de jos, predică jertfă și renunțare la pompele lumii, stăbilește raporturi noi între oameni. „Mi-e milă de popor“, apropie omenimea prin fraternitate, apleacă cerbicia sub smerenia apostolească, învătă pe Apostoli să se roage, și ne scutește de conștiința grozavă, că viața e fără rost. . .

Iată deci că în răstimpul dela nașterea în staulul din Betleem și până la Golgotha, stătoarește scopul providențial. Toată aceasta măiastră îmbinare, să vedem cum se repercută în lumea nouă. Ce aspect prezintă viața după Hristos?

Observăm clipe înălțătoare, dar și deraieri totale, spre a culmina astăzi, când transformările politice, intelectuale și sociale cer o restabilire. În epoca actuală: instabilitate, lupte economice, criză socială, politică,

agitație, tulburare... se destramă credința, se răspândesc curente atee și oculte, apar filosofii dizolvante de religii. Se negă nașterea lui Isus Hristos! Ce cutezanță! Pentru unii: „întâmplările pe cari ni le povestesc Apostolii sunt luate din alte religii, ori născocite anume ca să confirme profeții din Vechiul Testament... e probabil că Isus a existat... mi se pare probabil că și legenda nașterii Mântuitorului este de origină iranică“ (Sanielevici). Iată ce ipoteze aduc necunoscătorii Istoriei căci, doar: „Isus Hristos e istoric, viața și minunile Lui sunt istorice; toate aceste nu sunt simbolul unor idei religioase pe care l-ar fi plăsmuit inspirația geniului omenesc, ci sunt fapte istorice“. (O. Prohászka). „Lumea modernă“ zice, că d. p. atunci când Satana i-a arătat într-o vedenie toată tumea, oferindu-i-o. Hristos a fost lipsit de o voință, fiind că nu și-a plecat genunchii Satanei? (!), ori fiindcă s'a lăsat pe vârful calvarului, ca să fie crucificat pentru a noastră mântuire! Aceasta însemnează lipsă de voință?! Nu! Isus a avut voință nețărmurită, după cum zice profetul: voinței Lui cine se va împotrivi? Iar creștinii, adevreții Lui, suntem în fața „lor“ ca niște bețivi ai iluziilor, fiindcă cu o impetuoșitate cerească aveam și avem să salutăm crucea. Apoi consideră creștinismul de anacronic, dar nu știu că concepția creștinismului despre viață e suflet, energie și virtute, cari nu pot fi anacronice. Asemenea afirmă că este filosofia pasivilor, celor fără voință; însă nu-și dau seama că creștinismul a pășit în lume cu deviza de a mântui lumea. Oare nu împlică voință titanică acest sublim ideal? Slujirea creștinilor e umilitoare pentru „ei“ căci nu înțeleg că: „multo praestantior est christianorum humilitas et servitus regam opibus ac superbia“ (Servirea umilită a creștinilor e mult mai pe sus decât fala și averea regilor Sf. Agatha). Starea aceasta penibilă e consecința crizei

morale, înlăturarea spiritului Evangheliei, — reintroducerea căreia e singurul și sigurul antidot împotriva întoarcerii la animalitate. Prin reintronarea spiritului lansat de Isus: „pace, iubire de dreptate și iubire reciprocă“, se va putea țintui la fericirea popoarelor. Cine girează pentru fericirea pământeană a unui popor? Statul. Iată deci prin cele trei mari principii dictate de Isus sunt formulate atribuțiunile capitale ale Statului. Tot astăzi, după ce istoria popoarelor a fost un agregat de masacrări, crime, răsbunări, uri, desbinări... războaie, adevărat ciclon social; se caută înlăturarea mărșeveniei războiului prin desarmare, ceace implică iarăși spiritul Dumnezeuului-om: „Pace Nouă“. Deci creștinismul e r e g u l a t o r u l adevărat al omenimei, fiindcă: „Despotați sufletele de simțirile pe cari creștinismul le-a imprimat în ele... și atunci oricât vă veți trudi, bunăstare și fericire nu veți crea nici când“. (Papa Leon XII.) În loc să se lase lumea condusă de stupidități, ticăloșii și pasiuni... idioate strigăte a celor ce organizează înafara lui Hristos, cari privesc idealul creștin ca o formă perimată a cugetării umane; în loc să ne lăsăm troeniți de oamenii cari vreau „sub specie rationis“ să rezolve prolele vieții; în loc să urmăm pe calea deviațiunilor, trebuie să furăm — și pentru care furt vom fi proslăviți — exemple din sf. Scriptură, „pentruca cu acele trecute vremi să cunoaștem cele viitoare“ (Miron Costin). Și atunci vom putea ajunge și la beatitudinea Statului și beatificarea individului.

Nu trebuie să disperăm! Starea de azi ne va trezi și va confirma că „un popor atâta prețuește cât a înțeles din Evanghelie“. (S. Mehedinti). Deci să ne întoarcem la Dumnezeuul Evangheliei!

Christus natus est nobis, venite, adoremus!

Tincuța Murguleț.

DUȘMANUL BISERICII

Pentru observatorul imparțial a vremurilor noastre, mereu tulburate de o forță ocultă, se pune o chestiune, care preocupă cu atât mai mult spiritele luminate cu cât se lucrează tot mai stăruitor la micșorarea prestigiului Bisericii. Inregistrăm faptul, că în cursul veacului trecut s'a manifestat și crește curentul, sistematic nutrit, de a compromite și dărîma așezământul credinței creștine de ori-ce confesiune, și deci în mod implicit de a târi în dezastru și bisericile noastre naționale.

Poate că nici un neam nu datorește instituției bisericesti atâta contribuție la întărirea lui într-o organizație de stat, la dovedirea virtuților sale războinice ca apărător al Crucii contra Semilunii, la deșteptarea lui la o viață culturală și la trezirea conștiinței despre latinitatea lui, cât datorește neamul românesc celor două biserici-surori.

La aceste merite, ce strălucesc din paginile istoriei noastre naționale, vor trebui să se adauge și acele binefaceri de interes universal, cari au pornit din sânul instituției bisericesti favorizând și inobilând mersul civilizației creștine. Biserica, imblânzind moravurile la popoarele convertite, infiltrându-le în suflet

un criteriu etic superior, cultivând simțul solidarității creștine și impunând principiul ordinii ierarhice, așa cum îl moștenise din organizația grandioasă a Imperiului roman și bizantin, a constituit un factor de autoritate, de la care au învățat căpeteniile laice să-și consolideze statele după potolirea frământărilor provocate de năvălirile barbare.

Ori-cari vor fi fost, ori-cum se vor fi desvoltat mai târziu raporturile dintre biserică și stat, după confesiuni sau alte împrejurări istorice, rămâne un adevăr necontestat că alături cu puterea de stat — fie înlăuntrul lui, fie peste granițele lui — biserica de ori-ce confesiune reprezintă un element de ordine și autoritate morală, indispensabil unei sănătoase propășiri, în sensul cel mai înalt al cuvântului.

Contra acestui element susținător de stat se ridică tot mai amenințător un curent dușmănos ținând să dărîme stâlpii de sprijin pentru ca întreg edificiul să se nărue mai ușor.

Ce urmăresc uneltitorii și cine sunt ei? Distrugând puterea, ce ține în coeziune sufletească societatea creștină, repede s'ar putea înălța pe ruine o altă religie, așa cum s'a întâmplat cu propagarea

creștinismului în sinul societății păgâne greco-romane, care trecea printr'o criză morală ce nu s'a mai putut înlătura de cât prin cuvântul triumfător al Evangheliei. Prin criză asemănătoare caută azi pescuitorii în apă tulbure să deslănțue în sufletul omenirii creștine obosită, decepționată și suferindă după încercările crude ale marelui războiu. În atare situație ușor prind criticele interesate și făgăduințele viclene. Periculosul atentat durează de lungă vreme. Iși are origina străveche în lupta surdă a Mozaismului contra Creștinismului, luptă ce s'a întezit prin acordarea de drepturi civile și politice acelora care duc campania de dărîmarea a prestigiului bisericii creștine, și culminează în vremurile noastre când omenirea nu și-a găsit încă echilibrul sufletesc. Ei nu urmăresc un proselitism religios, pentru-că religia lor nu se întinde dincolo de marginile rasei; ci caută să provoace prin ori-ce mijloace dezordinea internă în conștiința fie-cărui creștin și dezordinea externă în sinul societății prin revoluții și anarhie, pentru-ca astfel pe ruinele dezastrului integral săvârșit să se ridice mai ușor la conducere puterea neamului jidovesc. Acesta-i adevărul. În sprijinul său vom aduce câte-va dovezi, în jurul cărora cei interesați vor urzi, bineînțeles, conspirația tăcerii; totuși oamenii ce poartă grija conducerii acestei țări ar trebui să-și pună problema cu simțul prevederii și îngrijorării pentru viitorul nostru întunecat.

La 1860 Jidanii Crémieux și Montefiore, întemeiand Alianța Universală israelită scrieau următoarele cuvinte în manifestul lor, adresat Jidovimei de pe glob:

„Creștinismul, dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă este aproape să îngenunche“.

Prin această declarație cei doi șefi iudei își desvăluiau sufletul, dar comiteau și exagerare spre a stârni fanatismul consingenilor și a-i încuraja la lupta de distrugere. Ei aveau interesul să prezinte ținta dorită ca și atinsă. În aceiași ordine de idei Crémieux își desvolta gândul în felul următor:

*„Precum Isus a înlocuit autoritatea zeilor stabiliți și a găsit cea mai înaltă manifestație în sânul Romei, tot astfel un **Messianism** al zilelor celor nouă trebuie să încolțească și să se desvolte; tot astfel un Ierusalim de un nou ordin, așezat cu sfințenie între Orient și Occident trebuie să înlocuiască cetatea faimoasă a Cezarilor și a Papilor. Și nu o ascund: de un lung șir de ani, nu am nutrit altă idee de cât viitorul acestei opere, Pe cât ni-au îngăduit puterile am ridicat drapelul; el nu va întârzia să fâlăie cu rodnicie în mâini mai tinere de cât ale mele“.*¹

Pentru realizarea acestui program, ce și-a în-

susit ori-ce membru el Alianței Universale Israelite, adică orice Jidan din lumea întreagă, se impune o tactică de luptă, perfidă și adânc dizolvantă, pe care un rabin, din anul 1880, a recomandat-o în acești termeni:

„Biserica creștină, fiind unul din dușmanii noștri cei mai periculoși, noi trebuie să-i micșorăm influența; așa dar trebuie, pe cât este posibil, să altoim pe inteligența creștinilor ideile de liberă cugetare, de scepticism, de schismă și să provocăm certuri religioase cari sunt în mod firesc atât de fecunde în diviziuni și în secte în lăuntrul Creștinismului.“

„Este logic să începem a deprecia pe slujitorii acestei religii, să le declarăm un războiu deschis, să provocăm bănueli asupra cucerniciei lor asupra purtării lor în viața privată; și prin ridiculare și batjocorire fină noi vom fi distins considerațiunea ce are publicul față de starea și vestmântul preoțesc.“

„Să ne grăbim a câștiga influența noastră asupra tinerilor elevi. Ideia progresului are drept consecința egalitatea religiilor, care fapt duce la rândul său la suprimarea, în programele de studii, a lecțiilor de religie creștină. Israeliții, prin dibăcie și știință, vor obține fără greutate catedrele și locurile de profesori în școlile creștine. Ast-fel educația religioasă va rămâne isgonită din familie și cea mai mare parte din familii, ne având timpul să supravegheze această ramură de învățământ, spiritul religios va scădea treptat și încet va pieri în întregime“.

Ast-fel vorbia rabinul de la 1880. La distanță de 14 ani, un alt glas jidovesc cânta în termeni entuziaști realizarea operii sprijinită de rabin. Dacă acest imn cuprinde o exagerare, are totuși o deosebită importanță psihologică: destăinuște bucuria atavică a Jidanului de a vedea dărâmat forțul puterii sufletești a creștinului, cetatea credinții lui, înlocuind-o cu noua religie, pe care Iudeul Crémieux o numește Messianism.

Iată în ce termeni, jurnalul jidovesc din Algeria, numit *Haschophet* trâmbița, în Aprilie 1894, victoria sub titlul „*Agonia universului roman*“ (catolic):²

„După 19 secole de existență aventurieră, creștinismul este gata să ajungă la sfârșitul său.“

„In zadar Tiara (papală) se sbate contra spectrului revoluției Jidovești din 1793; în zadar papa voește să se desfacă de îmbrățișarea de fer a colosului semit, care-l strânge! Toate efortările sunt inutile.“

„Pericolul este iminent și catolicismul moare pe măsură ce iudaismul pătrunde în toate stratele societății, pe măsură ce însuflețește lumea și suflă un zefir de viață în nările popoarelor“.

Ori-ce comentariu este de prisos față de aceasta prețioasă mărturisire!

¹ Fragmentul este luat din opera clasică a lui Gougenot des Mousseaux „Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des peuples chrétiens“ Paris, ediția II, 1886 pag 264—65.

¹ Vezi broșura mea, intitulată **Dreptul rasei superioare**, apărută la Cluj în 1924.

² Vial „Le Juif sectaire“ pag 74—75.

Dar poate că cititorul sceptic al acestor rânduri ar obiecta că documentele aduse reprezintă opinii personale ale unor membri izolați din rasa lui Israel. Spre a-l convinge că toată Jidovimea împărtășește aceleași idei și sentimente, reproducem mai jos preceptele, privitoare la aceeași materie, din *Protocoloalele Înțelepților Sionului* (cap. XVII) cari s'au alcătuit în desbaterile congresului sionist, ținut la Basel în 1897 unde au participat toți fruntașii evrei din lume.

Iată fragmentul :

„*Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le dezorganizăm ast-fel misiunea, care astăzi ne ar putea stânjeni mult. Întrăurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conștiinței e pretutindeni proclamată, prin urmare nu mai este de cât un anumit număr de ani care ne desparte de ruina desăvârșită a religiei creștine. Celelalte religii le vom dărîma și mai ușor, dar încă este prea de vreme să vorbim despre aceasta. Vom așeza puterea bisericască și preoțimea în niște cadre atât de stricte, în cât influența lor va fi nulă față de aceia pe care au avut o altă dată . . .*

Dar atîta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credințe de tranziție și apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe față de bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică ațâfînd neînțelegerile“.

La lumina acestor dovezi, de proveniență iudaică, va înțelege ori-ce creștin de unde pornește critica ori perfidă ori exagerată. spiritul de intrigă și neîncredere, tendința de a compromite tot ce stă în legătură cu manifestarea credinței religioase în societatea ariană. Din machinațiile subversive ale rasei jidovești, servită de presa plătită și deci stăpînită de ea, s'au ridicat acele secte religioase nouă, care, sub pretextul că interpretează Biblia în spiritul ei nealterat, caută să sape în România întregită temelii celor două biserici naționale. Nu este acum momen-

tul a le analiza aici fondul. Dar toate au la bază ideia comunistă pusă în practică de neamul lui Israel în nenorocita Rusie. Față de scelerata întreprindere, în care incurajarea și finanțarea sectelor religioase constituie numai un punct din vastul program destructiv, se pune întrebarea : oare slujitorii altarului nu simt îmboldul de creștini și buni Români să ia fără zabavă o atitudine ? Tocmai acum când se cere mai multă solidaritate și spirit de prevedere, este oare bine să stăm indiferenți, să privim cu nepăsare cum dușmanul bimilenar al Creștinismului caută să ne surpe bisericile-surori, luând acestui stat nou încheșat cel mai puternic sprijin al său ?

Dacă nu, atunci așteptăm de la păstorii sufletești ai nației românești o acțiune hotărîită și fecundă, isvorită din conștiința datoriiilor ce le încumbă.

I. C. Cătuneanu.

Imn către P. C. F. Maria

*Ce frumoasă-i păsărica și-a ei voce blândă
Când în aier dimineața rugăciunea-și cântă,
Ce frumoasă-i aurora ce ziua vestește,
Soarele ce splendid este, când pe munți s'ivește.*

*Ce frumoasă e crăiasa nopții și ce blândă-i „luna“
Când stelele scipitoare o ncujoară 'ntr'una ;
Ce frumoasă-i viorica ce 'n umbră s'ascunde :
Ce plăcut îi e mirosul ce la noi pătrunde.*

*Dar ca Tine de frumoasă și cu-atâtea grații,
Maică Sfântă Precurată nu-i nime 'ntre cei vii,
Căci la a Ta rugăciune se deschide raiul
Și asupra omenimei se revarsă darul.*

*O Marie, cași care nu-i alt nume 'n lume
Ingerii 'n cer încontinuu laudă-al Tău nume ;
Tie Maică Precurată și Fecioară sfântă,
Rugăciuni și innuri sfinte, chiar și lumea-ți cântă.*

P. A. B. DELACRASNA.

SCRISORI

Bunul meu Părinte,

V'am făgăduit la plecare că o să Vă scriu, și iată acum vreau să mă țin de făgăduință dacă „florile de crin“, vor binevoi să ducă pe aripile lor, scrisoarea mea. Mă tot gândeam, cu ce să încep și ce să scriu din cele multe, câte aș putea scrie ; și iată că Bunul Isus, îmi șopti să Vă scriu și să Vă vorbesc despre sufletul meu, și despre toate lucrurile care privesc mântuirea lui. N'a fost greu să urmez imediat aceste șoapte, pentrucă Isus este reprezentat în mod tainic prin preoții Săi, — și Sfinția Voastră, Preot fiind — vorbindu-Vă,

mi se pare că însuși lui Isus îi vorbesc.

În legătură cu asta, mi-a venit în minte, despre ceace mi-ați vorbit la plecarea mea, așa de frumos, așa de impresionant, încât nici acum nu-mi pot opri lacrimile care mă podidesc. Da, am vărsat lacrimi, dar nu lacrimi amare, ci lacrimi dulci, pentrucă izvorul lor, — de data aceasta — era limpede și senin, ca albastrul cerului. Și atunci am simțit că în urma oricărei ispite a Satanei, pe care am învins-o, sufletul mi-se renaște, se luminează și intră într'o dulce mulțumire sufletească.

Sfinția Voastră, spuneți atunci, că sunt oameni, care, deși cunosc calea care-i duce spre Dumnezeu, ei totuși nu vreau să știe de ea, și deci se de-

părtează, de Acela care cu atâta gingășie și dragoste îi chiamă la El, prin misionarii Lui, și prin preoți, cărora le-a încredințat o așa de înaltă și sfântă slujbă.

Dar mi-ați mai spus că sunt și suflete, care urmează calea cea dreaptă și sigură care duce la Ceruri. Și eu Părinte, Vă asigur din nou, că vreau să fiu între aceste suflete ; da, cu orice preț doresc aceasta, deoarece vreau să mă apropiu cât mai mult de Bunul Isus, pe care îl iubesc și eu, ca acele suflete miștite, — să le zic așa — protejate de Mica Sfântă Tereza de Pruncul Isus, care ne-a arătat calea ei cea mică, prin care a ajuns așa de repede la Isus, la sfințenie.

Și oare care ar fi aceasta cale,

strein, nu-și mai poate recunoaște mama; și se simțea stingherit, și rușinat chiar, căci nu știa cărui fapt să-i atribuie această schimbare bruscă în atitudinea aceleia, despre a cărui dragoste și sinceritate n'ar fi fost capabil nicidecum să se îndoiască.

Dar în sfârșit, aflase adevărul.

Prietenia ce exista între el și Marcela, lui Desianu nu-i convenia. Motivul? ... Marcela era odrasla unui neam de boieri, iar el, un biet inginer-diurnist, născut din părinți țărani.

Pentru Desianu ar fi fost genant să-și mărite fata după copilul administratorului Stoica, căci... ce ar fi zis lumea, când ar fi aflat, că Desianu, nababul de pe vremuri, și-a ales de ginere tocmai pe copilul fostului său servitor! ... Simțemintele lui Desianu erau tradate prin însăși vorbele lui: „Marcela nu e pentru tine și nici tu pentru ea“.

Era copil de țărăn, dar lui Petrișor nu-i era rușine, dimpotrivă, era mândru de asta.

Ș'apoi, iubirea lui pentru Marcela era sinceră și dezinteresată. Ii era dragă încă din anii copilăriei, nu numai pentru că era nespuse de frumoasă, dar mai ales pentru blândețea și bunătatea ei, calități moștenite dela mamă-sa.

Și cât de mângâitor fusese pentru el gândul că ridicându-se prin hărnicie și cultură, va putea să micșoreze tot mai mult depărtarea dintre el și aceea pe care o iubea cu duioșie.

Dar vorbele lui Desianu, spuse desigur fără intenția de-al jigni, îl treziră brusc din lumea visurilor senine.

Reamintirea acelor clipe îl urmăreau mereu, ca un vis urât, picu-

rându-i în inimă otrava unei dureri nemărginite.

În sufletul lui Petrișor se prăbușise o lume.

Dându-și seama, că prezența lui devenise de prisos, se hotărî să plece în streinătate. Altceva ce putea să facă? Să-i scrie Marcellei că tatăl ei s'a folosit de o farsă, cerându-i scrisoarea pe care el n'a avut nici-când intenția să i-o trimită?! De-un astfel de gest nu ar fi fost capabil, căci, oricum, îi datora lui Desianu multă recunoștință. Ș'apoi, ce folos ar fi avut, discreditându-l? Nlmic, căci fără învoirea lui Desianu tot n'ar fi putut să se căsătorească cu Marcela. De-acum, în casa lui Desianu nu mai avea ce căuta. Deci, cel mai bun lucru era să plece cât mai în grabă.

Un unchiu al său, plecat în America cu mulți ani înainte de războiu, ajunsese prin sârguință și pricepere supraveghetor la o fabrică de automobile. În vară, Petrișor îi scrisese — ca într'o șagă — că ar dori să vadă instalația câtorva fabrici din America; și, — spre cea mai mare surpriză, — în timpul când Desianu și Marcela se găseau la Karlsbad, se pomeni cu o scrisoare lungă, prin care unchiul său îl îndemna stăruitor să plece în America. Lângă scrisoare, găsi alăturat biletul pentru vapor și un plic adresat Conzulatului American din România.

Nu resta decât să-și ceară un pașaport și să plece.

A doua zi, după ultima întrevedere cu Desianu, plecă la București și, sub pretextul unei călătorii de studiu, chestiunea pasaportului fu aranjată.

Un atașat al Conzulatului Ameri-

can îl rugă să ducă la familia lui din Washington un pachet care conținea câteva țesături românești, cumpărate dela o expoziție.

Petrișor, având să plece tocmai spre capitala Statelor-Unite, primi acest comision cu bucurie.

Reintors la T... , dimisionă din serviciu, apoi plecă acasă să-și ia adio dela ai săi.

— Sufletul mamei! îi spuse văduva lui Stoica, plângând, cum te duci și mă lași singură...

— Nu plânge, mamă: o mângâia el, cu sufletul copleșit de tristețe. Dumnezeu e bun și îți va ajuta. Un an sau doi, iute vor trece, ș'apoi iarăși ne vom revedea.

Petrecu acasă o noapte de veghe, iar a doua zi în zori, porni pe jos spre oraș, pentru a pleca cu trenul spre Scherbourg și de acolo cu vaporul, spre țara dolarilor.

Sosit la marginea satului privi îndelung spre conacul boieresc, adăpostit în umbra teilor, apoi oftă adânc; și, apăsându-și degetele pe ochii împaiangeniți, porni mai departe. În urma lui, dangătul unui clopot începu să vibreze lin, ca un glas duos de chemare.

Din T... plecă cu un tren personal spre Oradea. Sosit aici, își cumpără unele lucruri indispensabile pentru călătorie, iar spre seară se urcă în Simplon.

Și iată-l acum în drum spre necunoscut...

Simțindu-și inima strânsă ca într'un clește, Petrișor își întoarse privirea posomorită spre geam, ascultând cu gândul dus aiurea țâcănitul monoton al Simplonului care alerga vertiginos, cufundându-se tot mai adânc în noapte. (Va urma).

este o floare oferită lui Isus. Și eu mă voi nuzi a duce cât de des flori Euharisticului Isus, care așteaptă în orice clipă, o vizită, o floare...

Vă mulțumesc, Bunul meu Părinte, din tot sufletul pentru toate îndrumările ce mi le-ați dat, și pe cari le aștept și de acum înainte; și fiindcă nu Vă pot răsplăti cu nimic, voi ruga pe bunul meu Mântuitor, care e Atotputernic, să Vă răsplătească El, cu... „Raiul“.

Cerându-Vă binecuvântarea, rămân a Dv. iubitoare fiică:
C., luna Oct. 1932.

Letiția.



Seara de Sân-Văsie

... Și, ingerășii 'nduioșați

Din cerul plin de aștri,

Privesc, cum micii copilași,

Cu ochi frumoși, albaștri.

S'au adunat într'un mânunchiu,

Ca toți, în cor, să-i cânte,

Și să ureze l'al lor unchiu,

În aste clipe sfinte,

Ca harul Tatălui ceresc,

În veci să-l însoțiască,

Iar relele, ce ne pândesc,

Pe el să-l ocolească...

De-atâta simpatie,

Ce i-o nutresc micuții frați

Lui „Unchiu-Vasilie“, —

—

În frunte cu Regina lor

Și-a cerului Crăiască,

Le-ascultă drăgălașul cor

Și ruga lor aleasă...

—

... E „Anul nou“... și prima zi

Din anul, care vine,

Iar casa-i plină de copii,

Cari ne urează bine...

Valeriu Gregoriu Sima



BIBLIOGRAFIE

Observatorul — Beiș : ISUS.

Din prilejul împlinirii celor 1900 ani dela moartea Năntuitorului nostru Isus Hristos, revista „Observatorul” dela Beiș închină **Nemuritorului împărat al veacurilor**, un foarte frumos „volum festiv”, care are următoarele rubrici generale, de un cuprins vast, variat și documentat:

Rostul omagiului de față, Isus în fața istoriei și Ratiunii; Isus în amândouă Testamentele; Isus în Dogmatică; Isus în Liturgică și pietatea creștinească; Isus în Țara Românească; Isus în viața morală a oamenilor; Isus în literatura națională și streină; Isus în artă, etc.

La acest volum festiv colaborează: I. J. P. P.: Arhiep. Dr. Vasile Suciș, Arhiep. Dr. Al. Cisar, Episcop Dr. Al. Nicolescu, Dr. Nicolae Brânzeu, Ion Agârbiceanu, Dr. Ioan Georgescu, Prof. Iosif Frolo, Gala Galaction, Cincinat Pavelescu Dr. N. Lupu, Ion Gârleanu, și sufletul Observatorului dela Beiș: Păr, A. Micu.

„Isus” este o carte foarte de folos pentru ori ce intelectual român, „o adevărată enciclopedie religioasă” și un elegant „volum de salon”, cu multe ilustrații artistice lucrate. Are aproape 200 pagini. Prețul: 70 lei. La comenzi mai mari (chiar dela 2 exemplare începând) se dă rabat. Cine abonează revista „Ob-

servatorul” (abonament anual 200 lei) primește — de-odată cu ceilalți numeri — și volumul „Isus”.

— În aceleași condițiuni se pot primi și celelalte două volume festive: „Maria” și „Sf. Augustin” pe cari le mai are revista „Observatorul”.

Noi recomandăm toate trei volumele cu toată căldura.

RĂSPUNSURI

dăm celor ce ne cer lămuriri — ori sfaturi — în chestiuni de „morală” și viață practică religioasă. Răspunsurile se dau în ordinea primirii corespondenței. Întrebările să fie clare și nici prea lungi, nici prea scurte. Cel ce ne scriu, să menționeze și numele sub care doresc să primească răspunsul. Scrisorile insuficient timbrate se refuză.

73, Lya Alba. Isus zice: cel ce spune că e fără de păcat, mincinos este. Deci cel de care pomeniști, nu pentru că ar fi fără de păcat, nu vrea să se mărturisească („nimeni nu e fără de păcat, decât singur Dumnezeu”) ci tocmai fiindcă sufletul îi este așa de încărcat de păcate, că simte o groază nemai pomenită de-a le înșira în fața preotului. Marii păcătoși, aproape întotdeauna, spun că sunt fără de păcat, iar sfinții dimpotrivă, se cred foarte păcătoși.

64, Porunca IV-a bisericească sună —

corect — în felul următor: „Să-ți mărturisești păcatele preotului rânduit și cel puțin odată într-un an, la Paști, să te cumineci.” Deci mărturisirea trebuie s'o facă creștinul nu numai cel puțin odată la an, ci ori de câte ori a făcut vre-un păcat de moarte.

65, „Lanțul fericirii sf. Anton”. Se vede, vor fi oarecari copile, cari neavând ce lucra, visează mult... visează cine știe ce fericiri... Și ele cred că vor câștiga-o dacă vor copia niște fraze goale, nici nu fraze, ci niște cuvinte fără de rost și, trimit „timp de 13 zile, zilnic, câte-o altă copie” crezând „că a 10-a zi vor avea o mare fericire, contrar o mare nenorocire”. Și mai cred, că „lanțul” acesta „trebuie să facă ocolul pământului, pentru ce sf. Anton să facă un om fericit”, etc. etc aceste mai enrând vor ajunge la fericire, chiar și aici pe pământ, și mai curând li-se va împlini dorința, dacă Dumnezeu va vedea, că împlinirea dorinței lor, n'ar periclita interesele mari ale sufletului!

66, Lya. La întrebarea despre „recunoștință”, te rog, citește scrisoarea adresată Flaviei în numărul de Crăciun. Te oprește mai ales la legenda cu Binefacerea și Recunoștința..

POSTA REDACȚIEI

Tuturor binevoitorilor noștri le dorim „An nou fericit”.

BCU Cluj / Central University Library Cluj



Biblioteca Universității

Cluj

Exempl. obl.